

Ale procesní soud současně vyhradil v posledním odstavci podle §u 393 c. ř. s. rozhodnutí o útratách konečnému rozsudku, což jest v rozporu se čtvrtým odstavcem. Bylo tedy tento čtvrtý odstavec z výroku rozsudkového eliminovati. K útratám sporu náležejí také náklady řízení odvolacího a dovolacího a bude o nich rovněž rozhodnouti až v konečném rozsudku, protože jejich výše při náhradě škody řídí se podle §u 4 vládn. nař. ze dne 3. května 1923 čís. 95 sb. z. a n. podle hodnoty soudem vyšetřené nebo uznané a tato bude určena teprve v rozsudku konečném.

Čís. 5500.

Navrhovatel prozatímního opatření jest dle §u 393 ex. ř. povinen zaplatiti uschovací poplatek za věci, postižené záповědí, i po té, kdy uplynula doba, na niž bylo prozatímní opatření povoleno, až do dne, kdy odpůrce byl zpraven o jeho zrušení.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1925, R II 314/25.)

K návrhu Isidora F-a bylo povoleno prozatímné opatření uschováním svršků, náležejících manželům B-ovým. Prozatímné opatření bylo zrušeno z moci úřední dne 5. prosince 1924, o čemž byli manželé B-ovi vyrozuměni dne 16. ledna 1925. K žádosti manželů B-ových povolil jim pak soud první stolice vydání uschovaných věcí proti zaplacení uschovacího poplatku. Rekursní soud vyhověl rekursu manželů B-ových potud, že uložil navrhovateli Isidoru F-ovi zaplacení uschovacího poplatku za dobu ode dne uschování (1. srpna 1922) do 16. ledna 1925, manželům B-ovým pak uložil zaplacení uschovacího poplatku počínajíc dnem 17. ledna 1925. **Důvody:** Dle §u 393 ex. ř. stihá navrhovatele Isidora F-a v první řadě povinnost k náhradě útrat prozatímního opatření včetně náhrady nákladů na soudní uschování věcí, prozatímním opatřením zasažených, v celém rozsahu, nehledíc ani k tomu, že prozatímní opatření po uplynutí lhůty bylo zrušeno z úřední moci, aniž by bývali navrhovatelé proti manželům B-ovým byli podali žalobu neb sami něco podnikli ku zrušení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud souhlasí co do právního posouzení věci s názorem rekursního soudu, jenž odůvodnil své usnesení poukazem na ustanovení §u 393 ex. ř., podle něhož učiní se prý zatímné opatření vezdy na náklad navrhující strany bez újmy jejího nároku na náhradu těchto nákladů. To platí podle onoho ustanovení také o nákladech na úschovu a správu věcí, které jsou postiženy záповědí. Ustanovení to zní všeobecně, a není příčiny, vyloučiti jeho platnost v tomto případě, kde prozatímné opatření úschovou a správou obrazů a koberce bylo arci povoleno jen do 1. července 1923, kde však tyto věci zůstaly i přes tento čas v úschově soudní dražebny. Bylo povinností navrhovatelů, na jejichž náklad provádělo se prozatímní opatření, by se sami postarali o včasné

jeho zrušení, chtěli-li předejít i dalším důsledkům své povinnosti co do schovacího poplatku. Ježto tak neučinili, bylo jim právem uloženo zaplatiti náklady spojené s prozatímním opatřením do dne 16. ledna 1925, kdy byli odpůrci navrhuující strany zpraveni o zrušení tohoto opatření.

Čís. 5501.

Pozemková reforma.

Bylo-li navrženo omezení exekuce až do vydání nového rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o nároku exekuta na ponechání zabraných pozemků podle §u 20 příděl. zák., jde o odložení exekuce ve smyslu §u 42 ex. ř. (čís. 1 nebo 5).

(Rozh. ze dne 1. prosince 1925, R I 877/25.)

Návrhu státního pozemkového úřadu na vyklizení a předání zabraných nemovitostí s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e h:

Když dle návrhu šlo o omezení exekuce až do vydání nového rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o nároku exekuta na ponechání sporných pozemků dle §u 20 příd. zák., šlo v pravém slova smyslu jen o odložení exekuce ve smyslu §u 42 ex. ř. až do právoplatného rozhodnutí věci. Nehodí se sice žádné z čísel tohoto §u na případ ten doslova, protože exekuční řád s ním nepočítal a počítati nemohl, nemaje tušení o příští pozemkové reformě, ale je mu nejbližším případ čís. 1, jenž jedná o odložení exekuce z důvodu žaloby o bezúčinnost exekučního titulu a liší se od tohoto případu jen potud, že předpokládá žalobu o bezúčinnost titulu, v tomto případě však se bezúčinnost neuplatňuje žalobou, nýbrž vznesením nároku na vyloučení, propuštění nebo ponechání pozemku v exekuci vzatého a řízením o něm předepsaným, při čemž konečné rozhodnutí, dáno-li nároku místo, činí exekuční titul, t. j. výpověď, z práva samého (ipso jure), bezúčinným. Ostatně možno případ připodobniti i případu čís. 5, jenž dopouští odložiti exekuci na žalobu oposiční, že totiž po vydání exekučního titulu nastaly okolnosti nárok vymáhaný rušící nebo stavící, neboť vyloučení, nebo propuštění nebo ponechání jest takovou vymáhaný nárok Státního pozemkového úřadu rušící skutečností a, jakmile se tedy žádost o ně podá, což se ovšem neděje žalobou (a v tom je jediný rozdíl), je tomu podobně, jakoby podána byla oposiční žaloba. Arci nevádí, že v tomto případě místo odložení žádáno, a pak povoleno bylo omezení, tož zrušení exekuce, neboť ten rozdíl má význam na př. při exekuci zabavením neb zřízením zástavního práva, kde jeden věřitel druhému může předejít, nikoli však zde, kde Státní pozemkový úřad žádné konkurence nemá a někdo ho mezi tím, co exekuce trvá ve stavu zrušenosti, předejít nemůže, takže